

A Bodor Ádám-féle szűkszavúságról

FEUILLETON - LXVII. évfolyam, 23. szám, 2023. június 9.

A *litotész* alakzatára történő utalással Balotă egy egészen tágas kulturális mezőben helyezi el a Bodor-prózáat, a nyelvi kifejezések lefelé transzponálásának, tompításának több évszázadot átfogó keretei között, egyfajta nyelvi tartózkodásként, amelynek másikja természetesen valamiféle bőbeszédőség, nyelvi túldetermináltság lenne. Az irodalomtörténeti korszakban, amelyhez képest a korai Bodor-próza fordulatot jelentett az 1960-as években, természetesen éppen a hiperbolikus alakzatok, a magyarázatoknak és érzelmeknek egyfajta túlburjánzása volt ebből a perspektívából nézve az egyik problematikus pontja – ezt billenti ki, más szerzőkkel együtt, Bodor. Balotă értelmezési iránya további kulcsszavak bevezetésével (elidegenedés, elmagányosodás, idegenség stb.) jól érzékelhetően az egzisztencializmus és a filozófiai abszurd értelmezési keretei felé vezeti Bodor-olvasatát, természetesen maga is egyfajta nyelvi visszafogottságot gyakorolva interpretációjában.

Mi lehet a tétje tehát „a non-expresszivitás esztétikájának” a korai Bodor-prózában, és mi a tágabb kontextusa?